

родни съдии“, го признаха за виновен в нанасяне само на лека телесна повреда!.. Осъдиха го на — не помня вече, колко месеца затвор, зачетоха му предварителния и го пуснаха.

Мина се доста време, аз даже го бях забравил. Един ден, гледам, в прозореца на писалището ми наднича някой. Взрях се и познах моя хубосник от онова дело. След минута — влиза вътре, постегнат, ухилен и носи един голям, ухранен бял гъсок. Приближи, здрависа се свойски, сложи гъсока на земята, седна, отвори кутия с цигари.

— Ще извиняваш — казва — господин Н., че тогаз не можах нищо да ти дам...

Аз понечих да го пресека.

— Знам, знам, че бях по бедност, ама аз съм ти много благодарен и — човещина нали е... Само че тогава, знаеш, такова беше положението... А пък сега — нà, донесох ти ей това гъсè, да изпиеш едно кило вино за твое и мое здраве!..

— Е — рекох — благодаря ти, Станьо! Пак добре, че не си забравил!..

Казах на момчето да поръча две кафета, поприказвахме за туй-онуй. По едно време го закачих: